

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku W. M.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w W.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpatrzenia.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2015 r., IV Pa (...) Sąd Okręgowy w W., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda W. M. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 lutego 2015 r., IV P (...). Sąd Rejonowy oddalił powództwo o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy wytoczone przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w W..

Sąd Rejonowy odmówił przywrócenia powoda, mimo iż powoływał się on na ochronę szczególną trwałości stosunku pracy w rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych. Ustalił bowiem, że związek, do którego należy powód nie przedstawił kwartalnej informacji o liczbie członków w rozumieniu art. 25¹ ust. 2 u.z.z. Za informację taką nie uznał bowiem informacji o odbytym walnym zebraniu członków związku, w której wskazano osoby podlegające ochronie przed rozwiązaniem stosunku pracy. Sąd Rejonowy ocenił także

przyczyny wypowiedzenia powodowi stosunku pracy uznając je za uzasadnione, co skutkowało w całości oddaleniem powództwa.

Sąd Okręgowy podzielił powyższe ustalenia i ocenę prawną. Nie znalazł także podstaw do uznania, że wypowiedzenie powodowi stosunku pracy pozostawało w sprzeczności z art. 8 k.p. W jego ocenie powód nie udowodnił w postępowaniu przed sądem I instancji, by pozwany współpracował ze związkiem powoda, negując jego rolę jedynie na potrzeby dokonanego wypowiedzenia. Natomiast w postępowaniu II instancyjnym dowodów tych Sąd nie uwzględnił na podstawie art. 381 k.p.c.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł pełnomocnik powoda. Zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie:

1/ art. 382 k.p.c. przez wydanie wyroku wyłącznie na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego,

2/ art. 381 k.p.c. przez pominięcie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji i uznanie ich za spóźnione w sytuacji, gdy nie mogły one zostać przez powoda powołane wcześniej,

3/ art. 8 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu go w sprawie mimo, iż z przytoczonego przez powoda materiału dowodowego wynika, że związek którego powód był członkiem korzystał z przymiotu zakładowej organizacji związkowej,

4/ art. 32 ust. 2 u.z.z. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powodowi nie przysługiwała ochrona przez wypowiedzeniem stosunku pracy.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych - pytań:

1/ „Jakie skutki prawne dla pracownika będącego członkiem zarządu zakładowej organizacji związkowej wskazanego w uchwale zakładowego związku zawodowego jako osoba chroniona przed zwolnieniem, któremu pracodawca wypowiedział stosunek pracy bez zgody zakładowej organizacji związkowej – powołując się na argument, iż skoro organizacja związkowa nie złożyła w terminie informacji o liczbie członków nie miał on obowiązku uzyskiwania zgody zakładowej organizacji związkowej przy wypowiedzaniu stosunku pracy – wywołuje dalsza współpraca pracodawcy (po upływie ustalonego terminu przedłożenia kwartalnej

informacji o liczebności zakładowej organizacji związkowej) z zakładowym związkiem zawodowym także po wypowiedzeniu umowy pracownikowi, w szczególności gdy w późniejszym terminie pracodawca nie sygnalizuje braku wątpliwości co do faktu istnienia u niego zakładowej organizacji związkowej a argument dotyczący niereprezentatywności zakładowego związku zawodowego podnosi jedynie na obrony w procesie o uznanie takiego wypowiedzenia za bezskuteczne.”,

2/ Czy pracownik imiennie wskazany w uchwale organizacji związkowej korzysta z ochrony na podstawie art. 32 ust. 2 u.z.z. w sytuacji, gdy pracodawca powołuje się na brak konieczności uzyskania zgody z uwagi na nieprzedstawienie informacji, o której mowa w art. 25¹ ust. 2 u.z.z.?

3/ Czy organizacja związkowa posiada status organizacji zakładowej, gdy informację o liczbie członków złożyła o 12 dni za wcześnie a pracodawca współpracuje z tą organizacją związkową?

4/ Czy wypowiedzenie stosunku pracy pracownikowi szczególnie chronionemu bez zgody organizacji w sytuacji, gdy pracodawca dysponował informacją o liczbie członków i nadal współpracuje z tą organizacją, stanowi naruszenie art. 8 k.p.

Jednocześnie wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący odnosi się do treści art. 8 k.p. Wskazał, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy nie zajmował się zastosowaniem tej regulacji w powiązaniu z sytuacją, w której pracodawca kwestionuje sam fakt funkcjonowania organizacji związkowej z uwagi na złożenie przez organizację informacji przed ustawowym terminem i powołuje ten fakt dla obrony przed zarzutem niedopuszczalności wypowiedzenia, a jednocześnie tuż po wypowiedzeniu współpracuje z organizacją związkową, której status kwestionował przy wypowiedzaniu stosunku pracy. Sąd I instancji w jego ocenie nie pochylił się przy orzekaniu nad analizą pod kątem naruszenia przez pozwanego art. 8 k.p. a sąd II instancji odmówił dopuszczenia dowodu na okoliczność naruszenia przez pozwanego art. 8 k.p. Ocena pod kątem art. 8 k.p. nie została zatem dokonana. Uzasadnia to przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Skarżący odwołał się w swym wniosku do dwóch przesłanek jej przyjęcia do rozpoznania – występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności. Nie przystaje do tego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w którym przedstawione zostały łącznie argumenty dotyczące art. 8 k.p. bez wskazania, czy zmierzają one do wykazania oczywistej zasadności skargi czy też zagadnienia prawnego.

Uzasadnienie to nie służy wykazaniu występowania zagadnienia prawnego – w ujęciu w jakim podchodzi do tego Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie. W skardze należy bowiem sformułować to zagadnienie i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie z dnia 19 marca 2004 r., II PK 4/04). Tego rodzaju wywodu w uzasadnieniu skargi brakuje. Są natomiast odniesienia do przebiegu postępowania i zarzuty pod adresem sądów obu instancji. Tymczasem zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia nie może sprowadzać się do pytania o sposób rozstrzygnięcia sprawy (tak np. SN w postanowieniu z dnia 10 maja 2007 r., III UZP 1/07).

Skarżący, formułując zagadnienia prawne, twierdzi jednocześnie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano z uzasadnieniem postanowienia z 21 października 2008 r., sygn. II PK 158/08 przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt. 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt. 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu).

Trzeba przypomnieć, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. np. postanowienie z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, niepubl.). Innymi słowy oczywista zasadność skargi polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z dnia 27 lipca 2007 r., I PK 113/07). Z kolei przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie SN z dnia 19 marca 2004 r., II PK 4/04).

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 czerwca 2011 r., II PK 43/11, trudno sobie wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Nie ma tu bowiem mowy o ewidentnym naruszeniu jasnej i czytelnej normy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.